

December 2014

GOTT NYTT ÅR!

"Tiden är som olja, en icke förnybar resurs och liksom olja är den lika lätt att bränna.." så ta vara på tiden vänner.

November och december försvann snabbt. Högtryck i jakten just nu. Hundarna och vi går lika passionerat in i olika jakter med samma glädje oavsett om det är stora välorganiserade arrangemang med mycket vilt eller en liten jakt där det är mycket drev, djur i rörelser men långt mellan skyttarna så djuren slinker emellan. När hundarna jagar bra är det belöning nog. Både egna och andras hundar är en fröjd att se och höra. Loke har så smått börjat ställa klockan och börjar förhoppningsvis förstå att det inte lönar sig att driva långt. Sökmönstret börjar bli mer effektivt, förra hösten kunde Loke ta upp på ca 5-800 meter avstånd och missade allt i närområdet. Duktig drivare av allt vilt även denna höst men han har lärt sig att jobba mer inom närområdet. Blir ofta långa drev men återgången börjar bli bättre. Trots sitt allvarliga armbågsfel enligt röntgen är han oerhört tålig. Har ett mycket bra steg, en funktionell kropp, flyter fram i terrängen. Trötthet är ett okänt begrepp.

Sippolas Nubbe kollar galten

November

I höst har lilla Hulda vuxit till sig och utforskar jakten mer och mer. Mycket att lära och det är alltid roligt att följa en novis. Det går lite fram och tillbaka som det brukar med unghundar. Det har fällts en del djur för henne på jakt. Hulda har fullt upp med att följa drevlöpan så det blir en överraskning att drevdjuret plötsligt ligger ned och är död. Hon driver med bra skull och följer spåret ganska framgångsrikt, duktig att ta sig tillbaka i sin löpa. Skyggar inte för olika vilt. Driver hellre rov och klövvilt än hare. Vildsvinsintresset finns där.

Hulda får bara jaga ensam utan andra hundar än så länge. Målet är att hon ska fungera i praktisk jakt och det finns förhoppningar att det ska kunna bli så.

Hulda dec-14,

grisintresse har sina nackdelar

Sandro är en härlig hund som vi gläds mycket av. Har lätt för att ta upp vilt och driver sedan med tryck. Sökmönstret är välutvecklat och effektivt. Jagar gärna vildsvin och räds inte konfrontationer som det ibland blir. Verkar vara en smart hund med anpassad skärpa.

Kalla, Kliff och Lexi jagar som vi är vana vid och har utvecklat sina talanger genom åren. Pålitliga och vi vet hur de kommer att jaga i såten, vilket är en stor fördel när vi är på olika jakter. Ila jagar ännu men åldern börjar ta ut sin rätt. Otroliga på att finna grisarna och kan jobba med dem länge..Ålderns envishet.

Vintern har hittills varit mild, mycket regn. Det har försenat dammbygget hos oss men två av tre dammar är dock gjorda. Den stora dammen blir nog tids nog.

Vildsvinen trivs på vallarna

Oktober 2014

Greven, Baronen, Ålakungen med flera hade bjudit in till skånsk älgjakt. Skånsk älgjakt är något extra eftersom nästan allt klöv och hår vilt är lovligt. Medan de lotsades ut på pass och kunde meddela att det var klart att köra igång så gick jag en runda med hunden, gjorde lite olika dressyrövningar för att få tiden att gå. Det var kallt på skånskt vis, lite frostnupet och ruggigt. Fick vara glad över att det var uppehållsväder. Så kom då start signalen och hunden drog som en avlöning in i såten. Dröjde inte många minuter innan det vart upptag. Drevet gick i en båge genom skogen, väl hörbart i tystnaden som rädde i övrigt. Hjort passerade men ej lovlig. Hunden avslutade

efter ett långt drev men var snabbt tillbaka, genade genom skogen. Vi sa hej o han gick ut på ny sökrunda. Snart blev det grova skall. Jag tog mig dit och ser hunden vilt skallande runt täta granar. Vinden låg från mig in i granarna, så det brakade bara till. Grisen välter upp o ner på mig så jag fick syna en gran på nära håll. Våldigt mycket barr i en gran..Hunden drev grisen med stort tryck, blev konfrontation dem emellan, fortsatt drev... Ett skott hördes från Baronens pass men drevet fortsatte. Illavarslande. Hunden var borta med den påskjutna grisen. Vid återsamlingen berättar Baron att det kommit flera grisar och han sköt på en men det var en solklar bom. Hunden var fortfarande borta så jag bedömde att det inte var en bom och var lite påstridig att vilja göra eftersök. Jaktlaget åkte till stugan för avslutning av en bra jakt dag och jag och Mårten var kvar för eftersök. På skottplatsen syntes inget. Vi tog taxen och kollade runt skottplatsen. Efter 100 meter hittade vi det första blodet. Satt högt på ett omkullfallet träd. Spåret gick vidare över stock o sten, kullar och branter, alla skånes trädslag tog vi oss igenom. Efter 3 km spårning hör vi Hundens ståndskall. Var bara att fortsätta. När vi var en bit därifrån kom vi till en bred kanal. Vad göra? Hunden jobbade hårt på andra sidan och vi hörde grisen svara emot. Tumult och det blev bara mörkare o mörkare. Jag stannade med taxen vid kanten och Mårten hoppade ur sina byxor och vadade/simmade över kanalen med bössan så torrt det gick. Grisen kunde snabbt avfångas. Visade sig vara en käkskada. En av de värsta skador som finns. Grisen som var en galt, var av det större formatet och försvarade sig rejält men tack vare Hunden så kunde vi avsluta. Annars hade den säkert svultit ihjäl.

Detta var i början av 90-talet. Inte många jägare i Sverige hade erfarenhet av grisjakt här i landet då. Baronen som sköt hade jagat i Tunisien där man sköt huvudskott... Fanns inte skyddskläder, hundvästar, Gps, smartphones, långa stickvapen, bössor med allehanda finesser m.m. Grishägn fanns inte utan våra hundar jagade ändå det som kom för näsan. Det gick bra utan extra utrustning och vi jagade med så dåliga hundar så det var framgångsrikt, var en effektiv jakt på allt vilt som vi bedrev trots att vi jägare på den tiden också var helt värdelösa enligt dagens mått. Vi begrep inte bättre helt enkelt. På den tiden hade man inte så stort behov av bekräftelse, man behövde inte uppdatera alla om precis allt, vi jagade och hade roligt på den analoga tiden. Hundarna levererade massor enligt nutida terminologi. De var effektiva, nästan ett skällsord idag. Vi behövde inte wachtelhundar som tog första bästa vilt och drev det i timmar långt bort. Vi tyckte att det var bra med hundar som lätt fann vilt, drev ut det med skall mot pass skyttarna och som hittade tillbaka snabbt för att ta nästa djur. Idag räknar jaktlust av en del experter, som hur länge en hund kan driva. Den ska helst driva långt, minst i klass med en stövare helst några timmar/vilt. Förr ansågs det som helt oetiskt och synnerligen ineffektivt men tiderna förändras. Vi ansåg att hunden skulle jaga flera timmar per dag men flera olika vilt uder dagen och tillsammans med oss.

Det är stor skillnad att driva Ett vilt rakt ut genom tallskog utan att lockas av annat vilt, flera korsande spår mm. Våra dåliga hundar kunde klara av att driva djuret trots att det var annat vilt i såten, flera olika spår att bedöma och rangordna för den stackars hunden. Tätt och snärgig biotop som krävde och fortfarande kräver mycket för att forseras. Hundarna klarade av att jobba helt ensam med sitt spår trots att det var andra hundar i samma såt. Det är fortfarande en mycket krävande jaktform och en hund måste ha mycket stor vilja, jaktlust och vara klok för att klara det. De mentala förutsättningarna måste vara bra för att klara av att lösa så många "problem" under jakten. I mitt tycke var och är det en bra jakthund. En hundtyp som jag vill hålla kvar vid eftersom jakten fortfarande fungerar mycket bra. En del saker har blivit bättre inom rasen men inte allt - finns alltid risk att vi rasfränder slänger ut barnet med badvattnet utan att vi märker det och det vill åtminstone inte jag.

Hunden ovan hette Blixen, född 1988.

September 2014

Valparna har flyttat till nya goda jägarhem. Hundarna hos oss tränas inför kommande jakter. Mest valpen som får vara lös i skogen än så länge. Och på valpars vis upptäcker hon mer och mer. Bytesmedveten liten dam precis som sina föräldrar. Vi har höns och det lockar till sig en del oinbjudna hungriga gäster. En mård var inget problem för Hulda...

Mård-hund

Har kunnat lyssna på kronbröl under några veckor i skogarna. Mäktigt när de samlas på brunstplatsen och mäter sig med varandra. Platsjorten har det snärjigt men har en enorm pondus och sätter rivalerna på plats. Ett fantastiskt skådespel.

Annars är det mycket passröjning och annat praktiskt som tar tid. Några unghundsprov har hunnits med. September har varit varm och blåsigt och det är inte så lätt för unga hundar så resultaten varierar.

Österlens och Skånes stolthet har pimpat sig extra.

Juni 2014

Dag 1

12

Dag 35

Så har valparna fötts och det har gått bra. Alla är tingade till bra jägarhem och det ska bli roligt att följa deras utveckling. Svårt att tänka sig att de flyttar om några veckor. Även om vi haft många valpar genom åren så är det en ynnest att få ta del av ett nytt liv. Följa deras utveckling både de första 8 veckorna som grund och därefter i sina nya miljöer. Den tråkiga delen av uppfödning är alla som nu inte fick någon valp denna gång från oss. Våra andra hundar respekterar att det finns en valplya i huset. Lexi bestämde själv när de andra tikarna fick börja delta i omvårdnaden av valparna. Valparnas mormor, moster och halvsyster ställer gärna upp. Valparna är nyfikna och ganska självständiga och drar iväg på egna stövtåg...Leken ökar för varje dag. Den varma sommaren dämpar aktiviteten dagtid men tidiga mornar och kvällar är dess då aktivare. Vatten är ett positivt nytt element. De första simtagen känns svalkande även för en valp, simkunniga är de förstås och var lilla trädgårdsdamm fyller då en funktion.

26:e dagen, filmjolk både i magen och lite överallt

Valparnas far Katzenbeisser's Lukas har nyligen gjort en mentaltest inom Jägarförbundet, domare Barbro Börjesson och Håkan Sköld. Bedömdes som en nervfast hund vilket är ovanligt inom vår och många andra raser. Nervkonstitutionen styr hela hundens reaktionssätt. Tyvärr ser vi ofta stressiga hundar som får överslag på olika sätt, är en kommentar jag ofta hört från mentaltestdomare genom åren. Vi utbildade oss på 80-talet på Statens hundskola när det gäller hundens mentalitet bland annat och har allt sedan dess varit med om många tester av wachtelhundar både i Sverige och Tyskland. Det har gått som en röd tråd genom vårt hundliv. Som uppfödare och domare har man stor nytta av denna kunskap. Det är mycket vi inte förstår om hundar, det kommer säkert mycket ny kunskap i framtiden. Jag hoppas att fler vill lära sig mer om hundens mentalitet.

> S Katzenbeisser's Lukas (12 mån). Foto J Karlsson

Du kan läsa protokollet på ägarens hemsida: www.ligists.dinstudio.se Under fliken Mentaltest finns beskrivet de olika momenten och ägaren har lagt in resultaten för sina olika hundar som gjort tester tidigare som jämförelse. Grattis till Lukas som varit mycket framgångsrik trots sina unga år, att han har bra mentalitet bidrar säkert. Vi får hoppas att han nedärver sina goda egenskaper till sina ättelägg..

<http://extrasida.se/fil/sippolas8135853> (stamtavla N-kullen)

\ S Viktor von der Buchklinge

Viktor jagar nu på de sällare jaktmarkerna. Obeskrivligt tacksam över att ha fått dela livet med Viktor under 14,5 år. Jaktlig naturbegåvning, mentalt otroligt stark och trygg, en kämpe av guds nåde, få hundar kunde mäta sig med honom. Viktor hade allt som man kan önska av en wachtelhund.

Maj 2014

Hemkommen från VDWs "fullmäktigemöte"= Hautversammlung(HV) som hölls i ett naturskönt Klink an der Müritz, Mecklenburg-Vorpommern. Ett perfekt arrangemang, där allt fungerade mycket bra. Sällan jag skrattas så mycket! Alltid fint när man kan umgås med vänner som har glimten i ögat och som inte har långt till ett bra skämt. Allvar blandades med mycket humor. Många samtal och funderingar om jakten,rasen och enskilda hundar bollades fram o tillbaka.. Många kära återseenden blir det och några nya lärde vi känna.

Irmgard och Fritz Hanke, kära Wachtel- och taxvänner. De är hedersmedlemmar i SWK och har haft stor betydelse för oss i Sverige. Still going strong..

VDW har 18 "avdelningar". Avdelningarna (kallas Landesgruppen) har på ett tidigt stadium fått tid att sätta sig in i

motioner, förslag till förändringar mm. Förberedelsetiden är lång, HV hålls vart annat år, så förändringar av prov, avel och annat som berör har diskuterats och förberetts på grundnivå och kommer inte som en överraskning från ovan. Förändringsarbete sker ständigt och det är viktigt att det är förankrat bland medlemmarna. Vi som var delegater, över 400 stycken, däribland jag för den Lgr jag är medlem i, kunde enkelt rösta enligt den konsensus man kommit fram till inom de olika avdelningarna. Man har "högt i tak" och respekterar olika synpunkter. Debattklimatet är respektfullt och tillåtande.

Vid HV visar man också upp avelshundar. Denna goda tradition innehöll i år 80 anmälda avelshundar. Man har inga utställningar enligt SKKs modell inom VDW. Hundarna bedöms vid jaktproven. Om man som domare sett en hund arbeta en hel dag så tror jag att man fått en bättre bild än vad man får i en svensk utställningsring. Men det är ju en annan diskussion....

\S Zarus v Wisentwald, Björn Serneberg

>S Katzenbeisser's Lukas, Joakim Karlsson

Två jävla svenska män deltog med sina duktiga hanhundar. Båda fick mycket bra kritik av de olika domargrupperna.

Personligen är jag inte så intresserad av utställningar enligt SKKs regelverk men däremot tycker jag att funktion är viktigt. Rörelser, steg, vinklar, tassar osv.. det har betydelse för jakten och hur länge hunden håller. Att knyta ihop den jaktliga inre funktionen och hundens yttre (exteriör) har betydelse även om jakten och därmed hundens inre egenskaper är det som är viktigast.

Alla hundars stamtavlor presenteras, meriter, hälsostatus på den tyska visningen. Det är meningen att man ska kunna få mycket fakta om hunden. Man har möjlighet att tala med ägaren. Den utbildade domargruppen på 3-4

personer går runt och "känner o klämmer" på varje individ mycket noga... nästan lite mentaltest över det hela.

Olika system mellan våra länder som har sina för-och nackdelar.

Öppenkritik och presentation av alla deltagande hundar.
Mannen med mikrofon är Ingmar Klemm, kennel Buchklinge

En person sökte upp mig alldeles privat, hade rest till mötet bara för min skull sa han! (En god försäljare säger så.) Det var herr Friedhelm Mikut-himself. Jag har ju själv varit storkonsument och hjälpt många av er med skyddsvästar och annat genom åren genom Mikuts företag. Vi hade långa bra samtal om skydd, vildsvinsjakter mm av alla de slag. Detaljer har betydelse.. Nu har vi ansikten på varandra och kommer säkert att fortsätta samarbetet. Han är en härlig människa med otrolig erfarenhet, blick för praktisk detaljer och kunnande så det var ju extra skoj att få träffa honom. Gå gärna in på hemsidan: www.hundeschutzweste.com

Hv avslutades med stor fest. Wachtelvänner från hela Europa och även deltagare från USA, åt, drack, drog en vals och sjöng till långt in på småtimmarna... men det är ju en annan historia det också.

April 2014

\ Sippolas Lexi är dräktig med >S Katzenbeisser's Lukas, Stamtavla: <http://extrasida.se/fil/sippolas8135853>

>S Katzenbeissers Lukas

\ Sippolas Lexi

Många projekt på gång här på gården! Våren är en intensiv tid när allt börjar spira igen och det man inte hunnit med ska åtgärdas. Den som sår får skörda säger man ju så det är bara att hugga tag. Bismahällena har klarat vintern och när temperaturen är + 10 grader är det full aktivitet. Härligt!

Här ska det bli en damm...fler dammar är planerade...

Välkommen Hulda Huggorm. Kanteborgs Hulda om man ska vara korrekt. Här med moster Kalla.

Vi har också hjälpt till med att glädja ytterligare en tysk jägare med en svensk korthårstaxvalp av ypperlig stam. De tre som exporterades i fjol, fungerar mycket bra både jaktligt och i familjerna. Känns fint!

Februari 2014

Januari var en tuff månad men fantastiskt rolig. Förra året försvann januari pga mycket snö men i år kom snön sent och har ännu inte varit så hård och den borde bli kortvarig detta år här i Skåne. Nöjd med hundarnas insats över hela säsongen. Skadorna har kommit och gått, det är ju medaljens baksida när man jagar mycket vildsvin. De "viker inte ner sig" så lätt. Ett visst förstånd hade ibland varit önskvärt men instinkten tar överhand. Ingredienser som dådkraft(mod), kamplust och skärpa är viktiga delar mentalt. Men det måste vara balans. För mycket eller för lite skämmer allt brukar man säga. Det är som när man bakar en kaka. Varje ingrediens för sig gör inte kakan ätlig utan det är delarna tillsammans som gör att kakan håller ihop och går att avnjuta. Så är det också med hundarna. Vi har flera individer här hemma som har sina egna unika egenskaper men ändå en gemensam grund och de kan användas på olika sätt och i olika typer av jakter så det blir så bra som möjligt. För att fortsätta liknelsen med kakan så har de en gemensam grunddeg men en del är russinen i kakan, en del ger en viss smak, en del står för glasyren och förfinar helhetsintrycket osv. Själv har jag klarat mig från brutna ben denna säsong. Känns skönt. Några "luftturer" har det blivit när jag kommit i fel läge men oftast hinner jag hoppa undan. Rutin och att försöka tänka på vad som kan hända är inte fel. Har vänner utomlands som skadats svårt och har men för livet och det vill man ju slippa om möjligt.

Avslutades tyvärr med ytterligare en större skada på Sandro. En stor galt som torpederade honom i fronten. Tuskprof västen skyddade ganska bra men beten gick ändå in i bröstkorgen via frambenet. Vi jagade ute på en udde vid en större sjö. Snö och isigt. Normalt är det svårt för 2-benta att ta sig ut där pga mycket vatten. Galten hade valt att hålla sig därute i förhoppning att få vara ostörd. Men när Sandro avslöjade honom så var det inte tal om att vila ostört längre. Gillade inte alls att bli störd! Galten är nu i sällare jaktmarker. Sandro mår bra efter veterinär vård och kommer förhoppningsvis inte att få men av denna skada.

Sandro pigg och glad igen

Loke-Toke, vår unghund, har visat att han är en vidsökt solojäger. Vill ha viltet för sig själv. Jagar allt vilt intensivt och länge så han har sett mycket av Skåne. Backar inte för grisar eller något annat. Har mycket skärpa men klen förstånd(?) han också. Kamplusten och skärpan finns där helt klart. Har försökt att begränsa detta eftersom det finns risk för överlag. Återigen så eftersträvas balans och man får knåda degen ordentligt för att nå dit.

Nu har han fått vara på "jäsning" och börjat likna något som kan bli en god kaka, smaken finns men lite mer behövs för att det ska hålla ihop, får börja forma honom på allvar. En rolig utmaning, så våren är räddad..

Kråkor och rävar se upp! En spännande jaktform det också.

Januari 2014

När kulan lämnar bössmyningen är det för sent att ångra sig. Plötsligt kan glädje bytas till förtvivlad sorg. På sekunder, med perfekt träff avslutas en mycket duktig vildsvinshunds liv. Den chock och förtvivlad sorg man som hundägare känner är svår att förstå för dem som inte arbetar med hundar. Allt arbete som ligger bakom för att få fram en ypperlig jakthund är slut på nolltid. Det kan vara år av mödosamt avelsarbete, träning och rutin som går förlorat. Som skytt kanske man inte har den insikten. Det kan vara svårt att sätta sig in i hur mycket tid, mental kraft, ekonomi mm vi hundförare lägger ner på att ha välfungerande individer. Vi hundförare är en blandad skara och kan lätt ersättas (tror man). Det

var ju bara en hund. Tyvärr kan en del skyttar drabbas av prestations ångest, vill vara duktiga, känner sig mindre värdefulla i gänget eftersom de inte sköt, hetsas av andra eller av sig själv och då när man känner den stressen, kommer misstagen. En del tror att de är ofelbara och har en övertro på sig själva. En del borde aldrig sysslat med jakt. Trånga pass, tunnelseende, gör att hjärnan inte hinner med att analysera verklighetens intryck, hjärnan tolkar fel så att man tror att man gör rätt och trycker av skottet. Detta är en mardröm både för hundägaren och säkert merparten av skyttar.

Det kom ett telefonsamtal igår från en vän som precis förlorat sin duktiga avelstik, vådaskjuten till döds. Hon hade fått ut flera grisar under jaktdagen och kom som nummer två efter en gris. Skytten tolkade hunden som en gris, trots signalfärger på hunden och som drev med fullt skall. Han uppgav att det var 2 grisar som kom i pass men den ena var alltså tiken. Min vän var förtvivlad förstås. Ringde mig för att berätta, få stöd och diskutera vad som kunde göras nu, ersättningar mm. Man kan acceptera att hunden blir skadad i jakten av andra anledningar men vådaskjutning är oacceptabelt! Nu är hundbädden tom, sa han. En hund är ju också en kompis och familjemedlem.

En jakt jag var på nyligen, så var det en hund som kom jagandes parallell med grisen som kom ut på en skytt. Grisen var något större än hunden och skymde den. Som tur var satt skytten högt i ett torn och kunde se att det var en hund med. Hade han stått lägre så kanske han inte sett hunden och tryckt av. Denna skytt hade sinnesnärvaro att säga till på radion vad han sett så att ingen annan skulle skjuta just den grisen. Grisjakt kräver snabba beslut, gott omdöme och stor kunskap om viltet och riskerna. Visst många hundar är försäkrade idag. Det finns tariffer för det ekonomiska värdet utifrån valppris, meriter, röntgen osv men det är bara plåster på såret. Hundens verkliga värde går inte att ersätta. Förhoppningsvis drar den vållande lärdom och visar empati med den drabbade. Jaktledningen har också ansvar med hur passen ser ut, att skyttarna är omdömes gilla och sansade. Men det är den som kröker fingret som har avgörandet.

Detta hoppas jag aldrig händer igen! Låt 2014 bli utan sådana händelser.

Livet består inte bara av hundar och jakt. Några av våra highland, vänliga naturvårdare.